

Habakuk

Reimichlova povest podomačena — Z dovoljenjem založbe

I.

V Podkraju je udarila ura deveto zvečer. Bilo je o Šentjakobljem ob žetvi; vsa vas je že, trudna od dela, počivala in nikjer ni bilo več luči, edino dve okni v župnišču sta še bili svetli. Tu je stari gospod župnik pravkar opravil večerno molitev, zbral si je še nekaj misli za jutranje premišljevanje in se je spravljal spat.

Tedajci je na vratih pozvonilo. Župnik je mislil, da ga kličejo morda h kakemu bolniku, in se je naglo spet oblekel. Vtem je kuharica, župnikova sestra, že odprla, po stopnicah so zarožljali težki koraki, nato pa je nekdo krepko potrkal.

»Naprej!«

V sobo je stopil čokat kmetič, z levico je nesel precej veliko košaro, snel je klobuk in pozdravil:

»Dober večer, gospod!«

»O Mrdavs — Urh!« se je župnik iznenadil. »Bog daj! Pa tako pozno? Ali je kaj treba?«

Kmetič je postavil košaro na stol in se zvito nasmehnil:

»Nak, treba nam ni nič, hehehe. — Narobe! Nekaj nam je preveč.«

V košarici se je nekaj potihoma zacmerilo.

»Za božjo voljo, Mrdavs, kaj pa imate tu?« se je župnik ustrašil.

»Tri kile za groš, še rajši zastonj, hahaha,« se je kmetič pikro zarežal, »človečka pač.«

»Sveti Bog, otroka! — Kaj pa hočete s tem?«

»Prav nič. To bi rad prosil gospoda, da bi ga krstili.«

»Čigav pa je? Ali vaš, Urh?«

»No, ta bi bila lepa! Ali mislite, da smo pri nas tako hitri, hahaha? Saj vendar veste, gospod, da ste našega šele o svečnici krstili.«

»Odkod pa je tedaj ta?«

»Ko bi jaz to vedel, vam bi dal za tri maše, haha. — Jaz pravim, da je Katričin. Poteplje se po mestu in, najsi je desetkrat moja sestra, dobrega kaj ne vem dosti o njej. Osem dni je danes, ko smo tega pobiča našli zjutraj na pragu zavitega in na blazino privezanega.«

»Tako, tako! ... Pa niste nikomur prišli praviti in se tako dolgo niste pobrigali ne za krst ne za drugo?«

»O, saj sem se brigal. K Stari cerkvi sem šel, kjer je Katrica nazadnje služila. Tam so mi povedali, da je že pred šestimi tedni odšla in da ne vejo kam. Ko sem jih zaradi otroka in takele reči izpraševal, so se naredili, kakor da ne vejo nič. Z obrazov pa sem jim bral, da mi nekaj prikrivajo. Poprašal sem še v Vogrčah, na Loki, v Kozjem in v Dolu, ali nikjer nisem nič izvedel.«

»Če je bila res Katrica, ki vam je otroka pred hišo položila, jo je moral vendar kdo videti, ali prej ali potem.«

»Moral že ne. Ta vihra vam je dovolj prebrisana, da se izogne ljudem. Pravim, da je prišla ponoči čez Sleme ali čez Kozjek; ko je svoje opravila in nam otroka pustila, se je spet čez hribe izgubila, da jo išči, če veš kje.«

»Zakaj niste tega orožnikom javili?«

»Ker sem menil, da bom sam s Katrico opravil. Zdaj pa bom res vse orožnikom povedal. — Poprej pa mora biti krščeno, moja stara ne odneha, pravi, da pogana noče v hiši.«

»To ni kar tako, moj ljubi. Najprej treba preiskati in ugotoviti, ali otrok res še ni krščen.«

»Gospod, tega vam ni treba. Da ni krščeno, to je gotovo kakor amen v očenašu.«

»Odkod veste to?«

»Zraven pobiča smo našli še pisanje — v poviju je bilo tole pismo ... na — pogledjte!«

Kmetič je pobrskal po žepih in potegnil iz notranjega pomečkan papir ter ga dal župniku. Na

listku je stalo z velikimi črkami, ki so bile očitno spačene, da bi kdo pisave ne spoznal, tole napisano:

Ljudje božji! Za Kriščevo voljo sprejmite tega otročička in ga dajte krstiti! Ni še krščeno, na to prisegam kakor na živega Boga. Ko bo mogoče, pride kdo po njega in morda dobite tudi kaj za to. Lepo imejte ubogo sirotko, to vas prosi nesrečna mati.

Medtem ko je župnik bral, je pobič jel sknecati in se na vso moč dreti. Mrdavs je zagrabil košaro z obema rokama in jo je zavijtel sem in tja, kakor da vihti zvon sem gor in tja gor.

»Za božjo sveto voljo, Mrdavs,« ga je pokaral župnik, »kaj pa počnete? Otroci se vam bo vendar zadušil.«

»Malo vetra mladini ne škoduje in pomaga, kadar se dere in veka,« se je kmetič zasmel.

Pobič je res le nekaj malega še poihteval in je kmalu utihnil.

»Urh, bolj rahlo morate z otrokom ravnati, drugače vam še umre,« ga je opominjal župnik.

»Saj pob ni tako rahel! Ko pa bo krščen, potem ne bo prav nobene nevarnosti več.«

»Krščen ... krščen ... Seveda, krščeno mora biti, pa ne zdaj ponoči in tako naskrivaj.«

»Krst velja podne in ponoči. Jaz pa hočem naskrivaj, saj če bi tega ne hotel, bi bil pa podne prišel.«

»Mežnar že leži in že davno spi. Ko ni sile, ga ne morem klicati.«

»Saj ga ni treba. Jaz bom za mežnarja in botra, vi boste pa krstili.«

»Tu v sobi že ne. Morala bi v cerkev.«

»Pa pojdiva! Ključ imate vi tudi. Hitro se zasučite, še četrto ure ne bo minulo in vse bo pri kraju. Pa jeziki ne bodo imeli koga obirati.«

»Ne, Mrdavs! Z zakramenti se ne bova šla skrivat. Počakati morate do jutra.«

»Dobro. Nesel bom otroka domov. Ali nekaj vam lahko že zdaj povem. V eni uri bo moja stara z otrokom tu. Ta vam bo zagodla, kakor še niste čuli koga gosti.«

Gospod, ki je bil star in nekoliko boječ, se je prijel za čelo in ni vedel kaj od zadrege. Hodil je po sobi gor in dol, čez nekaj časa pa je potegnil krstno knjigo iz predala in je rekel napol glasno zase:

»Najprej bomo zapisali. Zaradi tega še nisem rekel zadnje besede.«

Jel je pisati. Pero je drselo po hrapavem papirju.

»Kdo bo boter?« je vprašal iznad knjige.

»Boter — jaz seveda, kdo pa drug? Cesarja menda ne bomo mogli naprositi, haha,« se je zarežal.

»Na katero ime ga hočete krstiti?«

»Habakuk naj bo, Habakuk.«

»Kaj vam ne pride na misel! Habakuk ni krščansko ime.«

»Ta bi bila lepa! Če v svetem pismu stoji, bo vendar krščansko dovolj.«

»Mrdavs, jaz pa hočem, da date otroku ime kakega svetnika.«

»Habakuk je svetnik — to veste vi prav tako dobro kakor jaz. In prav zanalašč hočem Habakuka.«

»Zakaj vendar, za božji svet?«

»Ker mi je to ime po volji — in ker hočem svoji sestri, Katrici, dati spomin, da ga vse življenje ne bo pozabila.«

»Tako vaše mišljenje ni prav nič krščansko. Urh.«

»Pa tudi to ni krščansko mišljenje, če nam, ki imamo sami dovolj otrok, kdo še svojega tako v hišo vkida, da ga moraš rediti in še sitnosti prenašati.«

»S takim čudnim imenom vendar otroka najbolj zadenete; ta pa je nedolžen in ne more kaj za to, da je komu nadležen.«

»Kaj bi ga zadel? Habakuk je vendar lepo ime. Saj ni treba, da bi bili sami Janezi in Jožeti ali Pepčki.«

(Dalje prihodnjič)

Iznajdljivost tihotapev

Znano je, kako neizprosne so nemške oblasti proti vsakomur, ki bi hotel spraviti nemški denar v inozemstvo. Toda človek ni, žal, nikjer tako iznajdljiv, kakor tam, kjer je njegov denar v nevarnosti, oziroma kjer upa, da bo čim več zaslužil. Tako se je raznim denarnim mogočnikom kljub ostrim prepovedim posrečilo, da so velike vsote spravili čez mejo. Neki tak mogočnik, ki je imel za 800 tisoč mark vrednostnih papirjev neke francoske družbe, je družbi sporočil, da je pri neki selitvi papirje izgubil, povedal je številke tistih papirjev in prosil, da jih razveljavijo. Nato pa je papirje sežgal, se odpeljal v Pariz in tam dobil in naložil v Banki nove čenice, ki mu jih je družba izdala mesto prvih. — Nekdo drug je spravil svoje premoženje iz Nemčije v podobi platinastih vijakov in drugih sestavnih delov svojega starega avtomobila, katere je vse sam izdelal. Platina je še dražja kakor zlato, tako, da je lahko v majhni popolnoma neopazni obliki prenesel ogromno premoženje. — Spet drug je prodal svojemu prijatelju onkraj meje nekaj starih kljuset, katere je prej nakrmil s ovsom, pomešanim z zlatom. Kljuseta so seveda poginila, toda že na drugi strani meje, kjer je bilo zlato že na varnem. — Mogočnikom seveda vedno vse uspe, saj pa drugim v pretežni večini ne.

Dnevi se daljšajo

Angleški zvezdoslovec dr. Spencer Jones trdi v nekem članku, da se dnevi počasi daljšajo. Tega podaljšanja ne moremo danes izmeriti še z nobeno zemeljsko uro, obstoji pa na vsak način. V sto letih se dnevi podaljšajo povprečno za 0,037 sekunde. Končno pride do tega, da bodo zemeljski dnevi dolgi 47 naših dni. Ta pojav je posledica tega, da se zemlja čezdalje bolj počasi vrti okrog svoje osi, to je pa spet posledica zaviralnega vpliva plim in oseka, posebno v zaprtih morskih delih.